

ВИСНОВОК

щодо проекту Закону про внесення зміни до статті 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» (реєстр. № 11378 від 24 червня 2024 року)

За дорученням Голови Верховної Ради України від 24 червня 2024 року Комітет з питань правової політики розглянув на своєму засіданні 8 серпня 2024 року (протокол № 165) проект Закону про внесення зміни до статті 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» (реєстр. № 11378 від 24 червня 2024 року), поданий Кабінетом Міністрів України (далі – Законопроект).

Згідно з пояснювальною запискою Законопроект розроблений з метою є покладення на Кабінет Міністрів України повноважень щодо визначення чисельності персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України, таборів та дільниць для тримання військовополонених.

Так, на виконання зазначеної мети у Законопроекті пропонується встановити, що гранична чисельність персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України (далі - ДКВС), таборів та дільниць для тримання військовополонених визначається Кабінетом Міністрів України (частина друга статті 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України») (далі - Закон), визнати таким, що втратив чинність, Закон України «Про чисельність Державної кримінально-виконавчої служби України».

На думку суб'єкта права законодавчої ініціативи прийняття Законопроекту сприятиме ефективному використанню фінансово-економічних і людських ресурсів, які забезпечують діяльність ДКВС, зокрема з удосконаленням правового статусу (розширенням обсягу прав та законних інтересів) засуджених та осіб, узятих під варту, запровадженням цифровізації, застосуванням більшої кількості технічних засобів нагляду та охорони, реалізацією експериментальних (пілотних) проектів, виконанням стратегічних та програмних документів, проектів міжнародної технічної допомоги тощо виникає потреба у перегляді показників кількості залученого персоналу.

За результатами опрацювання поданого законопроекту Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України (далі - ГНЕУ) в цілому не заперечує доцільності покладення на Кабінет Міністрів України повноважень щодо визначення граничної чисельності персоналу ДКВС, таборів та дільниць для тримання військовополонених. Разом із тим, ГНЕУ висловило окремі зауваження та пропозиції щодо змісту Законопроекту.

Зокрема ГНЕУ зазначає, що частині другій статті 6 Закону (у редакції Законопроекту) передбачається, що гранична чисельність персоналу ДКВС, таборів та дільниць для тримання військовополонених визначається Кабінетом Міністрів України. Водночас чинними залишаються положення частини третьої статті 6 Закону, згідно з якими гранична чисельність персоналу центрального апарату центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та його територіальних органів управління визначається Кабінетом Міністрів України. На думку ГНЕУ, виникає питання щодо доцільності існування окремої вказівки у Законі про те, що граничну чисельність персоналу окремих складових ДКВС (центрального апарату центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань та його територіальних органів управління) визначає також Кабінет Міністрів України.

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини підтримує прийняття Законопроекту.

Комітет з питань інтеграції України до Європейського Союзу визнав положення Законопроекту такими, що регулюються національним законодавством країн-членів Європейського Союзу та не підпадають під дію міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції.

У Конституції України визначається, що Україна є демократична, соціальна, правова держава (стаття 1), права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (частина друга статті 3), органи державної влади, у тому числі й Верховна Рада України як єдиний орган законодавчої влади в Україні, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 6, частина друга статті 19, стаття 75).

Положеннями Конституції України передбачено, що права і свободи людини і громадянина визначаються виключно законами України (пункт 1 частини першої статті 92).

Відповідно до пункту 14 частини першої статті 92 виключно законами України визначаються організація і діяльність органів і установ виконання покарань.

Прийняття законів належить до повноважень Верховної Ради України як єдиного органу законодавчої влади в Україні (стаття 75, пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України).

Обговоривши Законопроект, відповідно до статей 93, 111, 114 Регламенту Верховної Ради України Комітет з питань правової політики вирішив:

1. Рекомендувати Верховній Раді України включити до порядку денного одинадцятої сесії Верховної Ради України дев'ятого скликання проект Закону про внесення зміни до статті 6 Закону України «Про Державну кримінально-

виконавчу службу України» (реєстр. № 11378 від 24 червня 2024 року), поданий Кабінетом Міністрів України, і за результатами розгляду в першому читанні прийняти його за основу.

2. Доповідачем від Комітету з цього питання під час розгляду на пленарному засіданні Верховної Ради України визначити заступника Голови Комітету БОЖИКА В.І.

Голова Комітету

Д.В. МАСЛОВ

